

“U pitanju je ponavljanje. Nije u pitanju osvajanje nečega, lov ili ciljanje na nešto, već postajati sve više i više tih jer ono što će se dobiti je unutar nas samih, a problem je da smo mi izvan sebe.”

Dakle čekanje i isčekivanje je mreža kojom se sve dobija. Očekivanje je tako ispunjenje, čekanje je dobitak, sam put je cilj. Unutar paradigme želje, sadašnjost je sredstvo ispunjenja želje. Dakle, osoba koja želi je time uvek ispred sebe - nikada nije tu. Ona zapravo boravi u ispunjenju želje, i jedino u pogledu na stanovište ispunjenja ona se vraća vlastitom faktičkom životu i to uvek sa nestrpljenjem. U strpljenju i očekivanju osoba se vraća sebi, i ostvaruje istovremenost ili savremenost unutar sebe, upravo ono što je izguljeno u želji. Dakle, očekivanje nije prosto usmereno ka određenoj mogućnosti budućnosti, već ka trenutku kada je sve postalo novo, ka punini vremena - tj. ka ponavljanju.

Promena u priči o Ani događa se u pogledu na sećanje na preminulog muža. Dakle, u priči je u pitanju odnos gubitka i čekanja/očekivanja. Ostajući verna svojoj ljubavi Ana doživljava transformaciju, kroz gubitak njena ljubav se transformiše, ona se oslobađa ekonomije dobitka i gubitka, kao i vremenitosti želje.

Mrtva osoba nije. Sećati se njega ne znači voleti ga, već pustiti da bude povod da se ljubav razvije u osobi koja ga se seća. Dakle upravo je nemogućnost vremenskog ispunjenja ono što je oblikovalo isčekivanje onog koji dolazi u slučaju Ane, tj. Mesije. Anino verno sećanje njenog pokojnog muža učinilo je da ona očekuje puninu vremena pre nego prosto vremensko ispunjenje želje. Dakle, Ana nije samo izgubila svog muža, već je izgubila i sebe, i njeno je isčekivanje time isčekivanje Drugog u odnosu spram kog jedino može biti svoja, tj. sopstvo, tj. unutar kojeg jedino može ponovo dobiti sebe i svoj odnos sa drugim.